

N:o 41.

Af Herr Söderberg: Angående utredning i fråga om förbättrad pensionering af indelta soldater, som skadats i tjensten.

Om man icke vill erkänna, att manskapet vid den indelta armén äro statens tjenare, så måste man dock medgifva, att de från och med den dag, de låta inskrifva sig som krigare, obetingadt underkasta sig våra krigslagars, kanhända alltför stränga kraf och således äro förbundna att åtlyda alla de befallningar, som deras förmän meddela dem. Soldaten ingår vanligen i krigstjensten vid 20 års ålder samt qvarstår der i de flesta fall till fyllda 50 år, då individens mesta och bästa tid är förliden. Lönerna äro i allmänhet små, men dock så afpassade, att, så länge han har full arbetsduglighet, njuter han sin tarfliga bergning. Få äro de, som af sin ringa lön eller aflöning för arbeten hos enskilde kunna för äldre dagar inbespara samt bereda sig och de sina något öfverskott. Vid afskedstagandet afspisas vanligen dylika tjenstemän med några få kronors pension. Deras ställning blir då beklagansvärd: arbetsförmågan är då i allmänhet bruten, pensionen försvinnande liten och från fattigvården hafva de föga att vänta, enär denna ogera vill uppofta något till dem, som anses njuta underhåll af staten.

Andra tjenstemän, som erhålla pension, få sådan från 80 procent till högre belopp af lönen, men huru många procent af lönen tilldelas den minst aflönade, nemligen stamsoldaten? Att denne i lika mån, jemförd med hans ställning inom samhället, fullgjort och fullgör sina åligganden, har under senare tider, då försvarsfrågan varit på tal, med de allra amplaste loford blifvit erkändt, och ett så allmänt och odeladt bifall har ej heller kommit andra tjenstemän till del.

De medel, som äro afsedda för och användas till pensioner åt nu ifrågavarande tjenstemän, lära icke förslå till höjande af de pensioner, hvarom här är fråga. Statens mellankomst är följaktligen nödvändig. Riksdagen

torde dock icke kunna omedelbart besluta om pensionernas höjande och ej heller beräkna hvad tillskott från statens sida kan vara erforderligt. En utredning af hithörande förhållanden synes mig visserligen alldeles nödvändig, men en sådan torde endast kunna ske genom regeringens försorg.

Äfven de af manskapet, hvilka under sin tjenstetid och tjenstgöring ådraga sig kroppslig skada, så att de ej i rikets tjenst kunna användas; blifva vid afskedstagandet, oaktadt deras arbetsförmåga blifvit bruten, alltför styfmoderligt behandlade.

Med anledning häraf får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utreda och för Riksdagen framlägga förslag, på hvad sätt och till hvad belopp högre pensioner och större godtgörelse åt i tjensten skadade personer af indelta arméns manskap må kunna beredas.

Stockholm den 28 Januari 1886.

P. M. Söderberg.

N:o 42.

Af Herr Bexell: Om anslag till ökad dagaflöning för beväringen.

Som jag anser att rättvisa och billighet kräfva att de värnpligtiges dagaflöning, för dem, som skola utgöra ökad värnpligt, enligt den nya värnpligtslagen, ökas långt öfver sitt nuvarande belopp och öfver hvad Kongl. Maj:t i sin nådiga proposition angående statsverkets tillstånd och behof föreslagit, så får jag härmed vördsamt föreslå,

att Riksdagen, för sin del, måtte besluta, att dagaflöningen för de beväringssynglingar, som från och med nästa